COMISARUL GHINION

Crăciunul lui Ghinion

Ghinion stătea întins pe pat, cu mâinile sub cap, gândind la toate întâmplările sbuciumatei lui vieţi de detectiv. Era noaptea Crăciunului şi hotărâse să stea acasă.

„Căci acum, îşi zicea el, hoţii nu umblă pe străzi. Fiecare din ei stă acasă, pregătindu-se pentru o masă bună şi făurind în minte planuri pentru alte lovituri. Dar o să-i prind eu pe toţi. Câte doi trei pe zi, şi într'o lună i-am terminat.

Când picior de tâlhar nu o mai fi printre noi, toţi oamenii mă vor privi cu drag şi mă vor arăta cu degetul spunându-şi:

Iată pe cel ce ne-a scăpat de hoţi. Iar eu mă voiu preface că nu bag de seamă cu toate că voiu trage cu coada ochiului".

Gândind aşa, Ghinion adormise aproape când deoda ă auzi portiţa dela stradă scârţâind apoi paşi uşori pe drumeagul pietruit. Bănuiala îi fulgeră deodată prin minte, căci îşi puse întrebarea: cine poate fi? Iar răspunsul şi-l dădu tot el: Un om cinstit şi cu gânduri curate, nu intră furişat, ci calcă pe toată talpa, ca să se audă. Deci, cel care deschisese nu putea fi decât un răufăcător.

Intr'o clipă Ghinion fu în picioare. Lumina din cameră era foarte slabă doar câtă venea dela focul din vatră, aşa că nu era nicio primejdie că va fi văzut.

Merse până la fereastră şi cercă să se uite afară. Zări ceva mişcându-se pe lângă pereţi, dar din pricina întunericului nu isbuti să desluşească ce anume e. Parcă ar fi fos vreo doi sau trei oameni ghemuiţi lângă zid.

„Aha! va să zică tot am avut dreptate, îşi zise detectivul cu bucurie. Credeaţi că dorm sau că am plecat la vreun prieten ca să serbăm împreună Crăciunul?

Ei, dar las'că te'nvăţ eu cum se merge noaptea pe la casele oamenilor şi încă de Crăciun".

De afară începură se audă şoapte uşurele. Văzând că nu poate înţelege despre ce anume e vorba, Ghinion deschise uşa şi ieşi. Dar se întoarse numai decât. Uitase că un detectiv nu trebue să iasă neînarmat. Aşa că şi el, umblând tot în vârful picioarelor ca nu cumva cei de afară să-l audă, merse de-şi luă revolverul. N'avea în el gloanţe pentrucă se temea ca nu cumva să se întâmple o nenorocire, să e rănească singur dacă ar fi umblat cu el încărcat. Dar era sigur că numai vederea lui e în stare să bage în sperieţi pe cineva. După ce-şi mai puse şi o altă haină deasupra, iscusitul detectiv porni să dea piept cu musafirii cei nepoftiţi. Uşa scârţâi puţin când o închise şi aceasta îl sperie foarte tare căci se temu ca nu cumva hoţii să audă şi ştiindu-se descoperiţi să o ia la fugă. Dar nu fu nimic, ba şoaptele se auziră mai bine după aceea aşa că îi trecu spaima.

Desigur, după cum ar fi făcut orice bun detectiv. Ghinion ieşi pe uşa ce se deschidea în spatele casei. Apoi, tot pe furiş se apropie de partea în care erau ferestrele dela odaia sa sub care se opriseră necunoscuţii. Intr'adevăr, cele două mogâldeţe negre pe care le zărise pe dinlăuntru ,erau acolo, mişcându-se uşor încoace şi'ncolo. I se păru lui că sunt cam mici de stat vizitatorii dar asta nu-l opri să-şi scoată arma şi ţinând-o în mâna întinsă, să stea aşa, gata pregătit pentru ca în clipa în care banditii vor vrea să sară în casă, el să strige: nu mişcati şi mâinile sus căci altfel vă împuşc.

Cei doi nu mai mişcară alături, umbră lângă umbră, ridicaseră privirile spre geamul pe care luceau flăcările focului din sobă.

„Acum e acum îşi zise Ghinion, umflându-şi pieptul pentru ca vocea să-i fie cât mai răsunătoare.

„Bună dimineaţa la Moş Ajun! isbucniră deodată glasurile subţirele de sub fereastră.

„Ne daţi ori nu ne daţi?"

Mâna lui Ghinion se lăsă moale, în jos. Erau colindătorii şi el crezuse că sunt nişte hoţi. Nemişcat ascultă urarea făcută de micuţii cântăreţi. Simţi cum o mare bucurie i se revarsă în suflet şi înainte încă să fi terminat copiii